

03.02.2025 PONEDELJEK Blaž, škof in mučenec	KRIŽ 18.00	+LJUBO in ALBINA ABRAM, Križ 217
04.02.2025 TOREK Oskar, škof	KRIŽ 18.00	+FAUST STARC, Križ 176, 30.dan
05.02.2025 SREDA Agata, mučenka	KAPELA 18.00	+ STANE ŠTOKA, Tomaj 48a
06.02.2025 ČETRTEK Pavel Miki in japonski mučenci	KAPELA 18.00	++ VRTOVEC in JUG, Tomaj 111
07.02.2025 PETEK Koleta, devica	KRIŽ 18.00	+ MALALAN in MACAROL, Križ 195
08.02.2025 SOBOTA Marijin spomin	AVBER 18H	+MARKO BRIŠAR, Ponikve 30
09.02.2025 5 NEDELJA MED LETOM	KAZLJE 8.30 TOMAJ 10h	++ SOŠOLKE, Kazlje 21 ZA ŽIVE IN POKOJNE ŽUPLJANE

VEROUK REDNO

Blagoslov sv. Blaža v Križu.

ŽUPNIJA TOMAJ
JEZUSOVO DAROVANJE - SVEČNICA

Štev.05/ LETO XIII.

02 februar 2025

Moje oči so vidеле tvoje zveličanje

Iz svetega evanġelġja po Luku (Lk 2,22-40)

Ko so se dopolnili dnevi očiščevanja po Mojzesovi postavi, so prinesli Jezusa njegovi starši v Jeruzalem, da bi ga postavili pred Gospoda, kakor je pisano v Gospodovi postavi: »Vsak moški prvorojenec bodi posvečen Gospodu«, in da bi dali v daritev »dve grlici ali dva golobčka«, kakor je rečeno v Gospodovi postavi. In glej, bil je v Jeruzalemu mož, ki mu je bilo ime Simeon; bil je pravičen in bogaboječ in je pričakoval Izraelovo tolažbo in Sveti Duh je bil z njim. Razodeto mu je bilo od Svetega Duha, da ne bo videl smrti, dokler ne bo videl Gospodovega Maziljenca. Prišel je po navdihnjenju v tempelj. Ko so starši prinesli dete Jezusa, da bi zanj storili po predpisu postave, ga je tudi on vzel v naročje, zahvalil Boga in rekel: »Zdaj odpuščaš, Gospod, svojega služabnika po svoji besedi v miru; kajti moje oči so vidеле tvoje zveličanje, ki si ga pripravil pred obličjem vseh narodov: luč v razsvetljenje poganov in slavo Izraela, tvojega ljudstva.« Njegov oče in njegova mati sta se čudila temu, kar se je o njem govorilo. Simeon jih je blagoslovil in rekel Mariji, njegovi materi: »Glej, ta je postavljen v padec in vstajenje mnogih v Izraelu in v znamenje, ki se mu bo nasprotovalo, in tvojo dušo bo presunil meč, da se razodenejo misli iz mnogih src.« In bila je neka prerokinja Ana, Fanuelova hči iz Aserjevega rodu, že zelo v letih. Potem ko je preživela z možem sedem let od svojega devištvā, je bila vdova do štiriinosemdesetih let; ni zapuščala templja, ampak je s postom in molitvijo Bogu služila noč in dan. In prav tisto uro je prišla tja in hvalila Boga ter o njem pripovedovala vsem, ki so pričakovali odrešenja v Jeruzalemu. Ko so izpolnili vse po Gospodovi postavi, so se vrnili v Galilejo, v svoje mesto Nazaret. Dete pa je raslo in se krepilo, vedno bolj polno modrosti, in Božja milost je bila z njim.

Duhovna spodbuda

Srce obreda
"Zakaj prosiš za krst?" To je prvo vprašanje, ki ga vedno postavim staršem, ki me prosijo za krst njihovega sina ali hčerke. Včasih imam vtis, da je več skrbi glede »kdaj« in »kako«, malo pa glede »zakaj« krsta. Vprašanje - zakaj, je zrcalna slika vprašanja, ki bi ga rad zastavil in včasih, če sem

dovolj prepričan, tistim staršem, ki se odločijo, da ne bodo krstili svojih otrok: "Zakaj ne krstite svojega sina ali hčerke?" Čeprav večina družin novorojenčkov še vedno prosi Cerkev za obhajanje krsta, se povečuje število tistih parov staršev, ki, čeprav izhajajo iz družin s krščansko tradicijo, ne prosijo za krst za svoje otroke in ga pravzaprav tudi ne spremljajo na njihovi poti brez zakramentov in krščanskega življenja. Veliko je tudi takih, ki kljub temu, da so prosili in obhajali prvi zakrament, pri svojih otrocih ne gojijo pripadnosti Cerkvi, jih ne pošiljajo k verouku, nedeljskim mašam. Morda še tradicionalno psokrbijo za prejem prvega obhajila in birme in potem se vse skupaj konča, morda do poroke, ČE - seveda. In potem se vprašam, čemu služi vse to in ... zakaj?

Zdi se, da se krst zdaj več ali manj postavlja samo kot tradicija, kot polna zavest o dejavni pripadnosti skupnosti Jezusovih učencev pa seveda daleč od tega.

Doživljajo ga in tudi zahtevajo predvsem kot kulturno znamenje, vendar z vedno manj učinkovitim znanjem o tem, kaj je in kaj ni, ne samo za tiste, ki ga prejmejo, ampak tudi za tiste, ki so v stiski, tudi za tiste, ki zanj prosijo kot družina.

Jožef in Marija peljeta Jezusa v tempelj, da bi izpolnila izročilo, in evangelist Luka, ki nam pripoveduje to epizodo, večkrat poudari tradicionalni vidik te geste, to je "kdaj" ("ko so se izpolnili dnevi njihovega obrednega očiščenja. «) in kako se izvaja (»darujte par grlic ali dva mlada goloba, kot je predpisano v Gospodovi postavi«). S tem ne mislimo reči, da sta Marija in Jožef to tradicijo odrešenja svojih prvorojencev izvajala površno. Oba sta kot dobra Juda in živita svojo religioznost na iskren in hkrati pokorniški način. Predlagani odlomek se začne in zaključí z opisom dogodka in njegovih natančnih kulturnih elementov, nato pa se vrnejo na svoj dom, da nadaljujejo svoje normalno življenje, kot je živela katera koli druga revna judovska družina tistega časa. Toda v središču zgodbe se pojavi pravo »osrčje« celotnega dogodka. Simeon in Ana, dva lika, ki sta tukaj le na kratko opisana, sta ključ do celotnega obreda in poudarjata njegov »zakaj«.

Oba sta pobožna človeka in tudi vpeta v takratni religiozni in kulturni sistem, oba pa sta pripravljena tudi na duhovne preskoke in sta sposobna prepoznati živo Božjo prisotnost v vsem, kar ju obdaja in v obredih. Všeč mi je ta entuziazem vere, ki pri

Simeonu in pri ostareli Ani vžge prerokovanje, to je sposobnost razumevanja in prepoznavanja Boga na delu. Bolje kot Jožef in Marija razumejo, zakaj je Jezus tam v jeruzalemskem templju. Bog izpolnjuje svojo obljubo prav znotraj tega obreda, ki je tako majhen in ponavljajoč se kot mnogi drugi. Simeon prepozna živo navzočnost Boga med stotinami ljudi (saj je bil veliki tempelj, versko središče Izraela, običajno poln, čuti, da je ta otrok znamenje ne le za tiste, ki so v templju, ampak za vsakega človeka na svetu, za vse ljudi sveta. Z nekaj natančnimi besedami oriše Jezusovo poklicanost, ki naj bi bila znamenje nasprotovanja in prenove za izraelsko ljudstvo, ljudstvo, ki je tvegalo smrt v praznem, ponavljajočem se in brezdušnem obredu. Tudi Marija in Jožef, čeprav sta bila tudi za njiju doseženo Božje osebno oznanilo, tvegata, da živita na običajen in edino tradicionalen način, da sta torej obred Jezusovega darovanja v templju temeljnega pomena za Marijo in Jožefa nazaj zagon njihovemu poslanstvu. Ponovno je treba odkriti srce verskih tradicij, ki, čeprav so lepe in temeljne in jih je vsekakor treba varovati in braniti, ne morejo ostati prazne posode brez pravega »zakaj«. Če svojega krščanskega življenja ne bomo osvetlili s prerokovanjem, torej z vizijo Boga, bo počasi zamrlo in postalo muzej krajev in obredov, ki nimajo skoraj nobenega pomena. Ko pomislim na starše, ki prosijo za krst, pa tudi, ko pomislim na sebe, ki sodelujem v zakramentalnem življenju župnije, želim ohraniti živo vprašanje »Zakaj?«. Zakaj prositi za krst? Zakaj sem kristjan? Kaj potrebujem in kaj je poznavanje evangelija, če me ta spreminja? Zakaj hodim k maši? Zakaj ...? Tudi jaz se moram srečati na poti svojega krščanskega življenja, sestavljenega iz mnogih obrednih in tradicionalnih trenutkov, kot sta »Simeon« in »Ana«, ki s svojo besedo in pričevanjem ohranjata v meni živo željo po Bogu, ki ne ugaša moje navdušenje, da živim svojo vero in se imenujem kristjan. In vem, da imam tudi jaz krstni poklic, da sem tudi sam »Simeon in Ana« za tiste, ki so mi blizu in jih srečujem v krščanskem življenju. Moja dolžnost je ne samo kot duhovnik, ampak predvsem kot kristjan, da s svojimi besedami in predvsem z zgledom spodbujam brate in sestre v veri, da ne ugasnejo tudi notranjega vprašanja »zakaj« živim svojo vero.